

274. Tiende groot Herents dictee (auteur: Ludo Beheydt)

Verkiezingspotpourri

De verkiezingen zijn tegelijkertijd verrassende eyeopeners en terneerdrukkende spektakels. Wat ik er vooral spectaculair aan vind, zijn de campagneactiviteiten die eraan voorafgaan. Je kunt ervan op aan dat de kandidaten zich het apezuur werken om gaaf te schitteren.

De vrouwelijke kandidaten gaan nog gauw even montignaccen en aerobicen, zodat ze met hun frêle figuurtjes als anorexia-nervosapatiënten in spe op de affiches prijken.

De jonge turken van de partijen beogen een blitse look en wagen zich aan professionele restyling op advies van goedgekozen stijlgoeroes.

De oudgediende opportunistische stemmentrekkers van hun kant hijsen zich quasinonchalant in dure Armanipakken en plukken een postmoderne fuchsia das uit hun hypermodieuze assortiment. Slechts een enkele overjarige politicaster kan nog met geitenwollen sokken, sandalen en slodderpullover tevoorschijn komen.

Zelfs de excuusallochtonen die hun achterban niet willen schofferen, weifelen alvorens met een chador, een nikab of zelfs een boerka op de foto te komen.

Van extreemrechts tot ultralinks, van centrumrechts tot sociaal-cultureel links, ideeënrijk of ideeëloos, iedereen doet aan imagovorming. Sommigen zelfs aan duo-imagovorming, door bijvoorbeeld als kopiist van zichzelf onder pseudoniem op de affiche te verschijnen.

Ondertussen worden in à-la-carterestaurants tussen preëminente partijiconen semiofficiële voorakkoorden gesmeed bij copieuze dinertjes, overgoten met rode bourgognes, secce chablis en dure rosés en afgerond met chocomoussejes, tiramisu'tjes of chocolade-ijsjes. Dat de lichtelijk door alzheimer aangetaste kandidaten zich achteraf het voorakkoord niet meer herinneren of afdoen als een verlate 1 aprilgrap doet niet ter zake.

De sneue gevolgen van het pre-electorale gesmiespel komen op het hoofd terecht van Jan Modaal die bij eventuele vragen als een brave Hendrik van Pontius naar Pilatus wordt gestuurd. De kiezer is de pineut.

Ik ben geen moralist en ik waag mij niet aan politiek-ideologische, sociaalkritische of historisch-kritische beschouwingen, maar ik heb wel een hartsgrondige aversie tegen coterieën en die moet ik af en toe luchten.

Voorts meen ik een gezonde burger te zijn, die zijn hepatitis B-spuut gehad heeft, die jaarlijks zijn antigriepsput gaat halen, af en toe heerlijk deelneemt aan sociaaleconomische reünies in de gemeente en verder bijwijken behoefte heeft aan de-escalatie en re-integratie van zijn emoties in een behaaglijk alleen-zijn.